ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ

Τοῦ Ριχάρδου Ἔρρ. Σαβὰζ

(Ἱστορία Περιπετειῶν ἀγωνίας καὶ τρόμου)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ἦγα ὡς τὸν σταθ, ὃν καὶ διέταξα νὰ στείλουν πλ ύσιο γεῦμα στὴν οὐζυγό μου. Ἡ σύντροφός μου μοῦ ἔστειλεν εὐχαριστήσεις καὶ μ' ἐπληροφορεῦσε ὅτι θὰ μ ὲ ἔβλεπε γρήγορα. Μοῦ τὰ παρήγγειλε ὅλα αὐτὰ μὲ τὴν θαλαμηπόλον τῆς κυρίας Παλιντζὴν, τὴν ὁποίαν ἔστειλαν νὰ προμηθευθῇ ὁ γεῦμα τους. Ὁ Βαρῶνος Φρίεδριχ καὶ ἐγὼ ἐκαθίσαμε στὸ τραπέζι. Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὸ γεῦμα αὐτό. Τὰ πειὸ ἐκλεκτὰ φαγητά, τὰ πειὸ κολλίτερα κρασιὰ καὶ τὰ ὡραιότερα πεῦρα τὰ ἐδοκίμασα στὸ τραπέζι χάρις στὸ βαρῶνο.

Ἑπόμενον ἦτο τὸ τραπέζι αὐτὸ νὰ μᾶς συνδέσῃ στενώτερον. Ἡ συνομιλία μας ἔγινε σὲ λίγο οἰκειοτάτη. Συζητοῦσαμε πειὰ ὅπως οἱ πειὸ καλοὶ φίλοι Κατὰ τὴν συνομιλίαν ἔκανα τὴν ἀπάπειρα νὰ θίξω πολιτικὰ ζητήματα, ἀλλ' ὁ Βαρῶνος μὲ ἠμπόδισε λέγοντάς μου :

— Μὴν ὁμιλεῖτε ἐδῶ γιὰ πολιτικά. Οὔτε σιγὰ μὴ συζητεῖτε. Μόνον στὸ ὄνειρό σας βλέπετέ τα, ἀλλὰ καὶ πάλιν μὴ φωνάζετε στὸν ὕπνο σας. Ἀκολουθήσατε τὴ συμβουλή μου.

Ὁ τόνος μὲ τὸν ὁποῖον μοῦ μίλησε μὲ κατέπληξε καθὼς καὶ ἡ συμπεριφορὰ τοῦ ξενοδόχου ἀπέναντί του. Μόνο μία ἢ δύο φορὲς παρουσιάσθηκε γιὰ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ἂν φαγητὰ τοῦ ἤρεσαν καὶ ἐνῷ φιλοῦσε το χέρι του τὸν ρώτησεν, ἂν τοῦ ἐπιτρέπῃ νὰ βάλῃ στὸ βαγόνι μερικὲς προμήθειες, λίγα ποῦρα καὶ λίγα μπουκάλια σαμπάνια γι' αὐτόν. Ὁ Βαρῶνος ἐδέχθη καὶ ὁ ξενοδόχος ἐχαιρέτισεν ἐδαφιαίως.

Κατόπιν ὁ βαρῶνος μοῦ εἶπε :

— Εἶχα τὴν πρόθεσι νὰ σᾶς ἀφήσω στὸ Δουναμπούργ πρὶν ξυπνήσετε, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ κάτι πληροφορίες ποὺ ἔλαβα ἐδῶ, ἀποφάσισα νὰ ἐξακολουθήσω τὸ ταξεῖδι μου ὡς τὴν πρωτεύουσα... Συγχωρεῖστε με γιὰ λίγο. Ἔχω νὰ ταχτοποιήσω μερικὲς ὑποθέσεις μου πρὶν φύγῃ τὸ τραῖνο.

Καὶ μ' ἐχαιρέτισε μὲ κίνησι τῆς κεφαλῆς, ἐνῶ ἐγὼ ἐσκεπτόμουν ποιὸς διάβολος μπορεῖ νὰ εἶναι αὐτὸς ὁ ἀνθρωπᾶκος, ὁ γερμανοτάταρος, ἡ μπρὸς στὸν ὁποῖον ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι ἔσκυβαν σὰν νὰ ἦσαν μπρὸς στὸν Θεό ! Ἐσκέφθηκα ὅτι μποροῦσε νὰ εἶναι ὁ πρόεδρος τῆς σιδηροδρομικῆς ἑταιρίας, ὁ ὁποῖος ἐπιθεωροῦσε τὴ γραμμή. Κοντὰ σ' αὐτὸν ἀπελάμβανα κι' ἐγὼ ἐξαιρετικῶν περιποιήσεων.

Ὁ σταθμὸς ποῦ βρισκόμαστε ἔμοιαζε σὰν τοὺς ρωσσικοὺς σταθμούς. Ἐστιατόριον γαλλικόν, ἐκκλησία βυζαντινή, ξύλινα σπήτια καὶ οἱ περισσότεροι χωρικοὶ μὲ μπότες, γουναρικὰ καὶ κούκους, ἀρκετοὶ στρατιῶται καὶ φρουροὶ μὲ γκρίζους μανδύας ..

Ἐβημάτιζα μπρὸς στὸν σταθμὸ αἰσθανόμενος τὸν ἑαυτό μου εὐδιάθετον.

Εἶχα λησμονήσει τὴς κακὲς σκέψεις, πῶς τάχα μποροῦσα νὰ βρεθῶ σὲ δύσκολη θέσι σχετικῶς μὲ τὴν ὑπόθεσι τῆς κ. Δὶκ Γκαίνς.

Ἐξακολουθοῦσα νὰ περπατῶ καὶ νὰ συλλογίζωμαι διάφορα πράγματα, σιαν ἔξαφνα μοῦ διέκοψαν τοὺς ρεμβασμούς μου.

— Ἄρθουρ, εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ὡραῖο φαγητό, καί... καλὴ μέρα ! Ἐγύρισα καὶ εἶδα ἕνα χέρι στολισμένο μὲ δαχτυλίδια νὰ χτυπᾷ τὸν ὦμο μου. Χωρὶς τίποτε ν' ἀπαντήσω ἐφίλησα τὸ χέρι ἐκεῖνο. Ἦταν ἡ κ. Δὶκ Γκαίνς πυῦχε βγεῖ στὸ παράθυρο τοῦ βαγονιοῦ της.

Μοῦ χαμογέλασε καὶ μοῦ εἶπεν ἀκόμη :

— Περιμείνατέ με πρέπει σήμερα τὸ πρωῖ νὰ κάνουμε ἕνα μικρὸ περίπατο μαζῆ.

Σὲ λίγο ἡ ὡραία μου προστατευομένη ἤρχετο δροσερὴ καὶ κομψή.

— Καλέ μου καὶ ἀκριβέ μου Ἄρθουρ, τὶ ὡραῖο φαγητὸ πεῦ μοῦ ἐστείλατε ! Ἄ, ὄχι ! Μὴ μοῦ ἀπαντᾶτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐφώναξε, γιατὶ ἐνῶ ἔπερνε τὸ χέρι μου ἐγὼ ἤμουν ἕτοιμος νὰ τὴν φιλήσω στὰ κόκκινά της μάγουλα ..

Ἐνῶ περπατούσαμε κατόπιν τῆς εἶπα ὅτι εἶχα σκοπὸ μόλις φθάσουμε στὴ Πετρούπολι νὰ μείνουμε στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Εὐρώπης.

— Στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Εὐρώπης ; Εἶπεν ἡ Ἔλεν. Μὰ τὶ θὰ ὠφελήσῃ αὐτό ; Οἱ συγγενεῖς σου οἱ Βελέτσκη θὰ τὰ μάθουν ὅλα.

— Γιατί ; πῶς θὰ τὰ μάθουν ὅλα ; ρώτησα ἔντρομος.

— Πῶς ; Νὰ ἡ πριγκήπισσες Παλίντζην συνδέονται πολὺ μὲ τοὺς Ρώσσους συγγενεῖς σας καὶ θὰ τοὺς ποῦν πῶς ἤσουν μαζύ μου, μαζὺ μέ... τὴ γυναῖκα σας !

— Γνωρίζουν τοὺς Βελέτσκη ; ρώτησα κατάπληκτος ἀπὸ τὴν νέα αὐτὴ διαβολοσύμπτωσι.

— Τοὺς γνωρίζουν λέει ; Καὶ πολύ. Ἡ πειὸ νέα, ἡ ἀγλαφὴ Δόζια, εἶναι μηστὴ τοῦ Σάσα, ἀνεψιοῦ τοῦ Κωνσταντίνου Β' λέτσκη !

— Σάσα τὶ περίεργο ἀνδρικὸ ὄνομα !

Δὲν εἶναι περίεργο. Εἶναι χαϊδευτικὸ τοῦ Ἀλέξανδρος. Πόσο λίγο ξέρετε τὴ Ρωσσία !

— Πόσο πολὺ τὴ γνωρίζετε σεῖς !

Μόλις ἄκουσε τὰ τελευταῖα μου λόγια ἡ σύντροφός μου συγχύσθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ ἔπειτα μοῦ εἶπε κακιωμένη :

— Ἔπρεπε νὰ ὑπερηφανεύεσθε γιὰ μένα, καὶ ὄχι νὰ μὲ λυπῆτε. Αἱ Παλίντζην ἔχουν ἐρωτευθῇ μὲ τὴ γυναῖκα σας ! Δηλαδὴ μαζύ μου !...

— Θέ μου καὶ Μεγαλοδύναμε ! Ἐμαγέψαιε κι' αὐτὲς ὅπως καὶ μένα ;

Ἡ κ. Δὶκ ἐνέλασε

— Νομίζω ὅτι ἡ θέσις μας καταντᾷ, ἀστεία, εἶπα θυμωμένος.

— Δὲν ἐγέλασα, ἱππότα μου, γιὰ τὸ δύσκολο τῆς θέσεώς μας, ἀλλὰ ποῦ μοῦ εἴπατε ὅτι σᾶς ἐμάγευσα.

— Ὅπως κι' ὅλον τὸν κόσμο ! ἀπήντησα κυττάζοντας γύρω.

Ἡ ὠμορφιά της πράγματι ἦτον τόσο ἑλκυστικὴ ὥστε ὅλοι ἔστρεφον τὰ βλέμματά τους καὶ τὴν ἐθαύμαζαν. Ὅλοι λησμονοῦσαν τὴν ὑπηρεσία τους μπρὸς σ' αὐτήν. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ φιλόξενος σύντροφός μου τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀνεβῇ στὸ βαγόνι ἔριξε μιὰ ματιὰ στὴν Ἑλένη καὶ κατόπιν ἄλλη μιὰ γεμάτη ζήλεια σὲ μένα.

Ἡ Κα Δὶκ ὅταν τὸν εἶδε μὲ ρώτησε μὲ ἀδιαφορία ποιὸς ἦτον αὐτὸς ὁ κύριος.

— Καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω καλά-καλά, ἀπήντησα ἀλλὰ μοῦ προσέφερε ἕνα γεῦμα ποὺ εἰς ὅλη μου τὴ ζωὴ δὲν θυμοῦμαι νὰ ἔχω φάγει τόσο καλά. Καθὼς ὑποθέτω θὰ εἶναι ὁ πρόεδρος τῆς ἑταιρίας τῆς γραμμῆς ἢ κοινέας μέτοχος.

— Δὲν ξέρετε, λοιπόν, ὅτι οἱ σιδηρόδρομοι ὅλοι ἀνήκουν στὴ Ρωσσικὴ Κυβέρνησι ; εἶπεν ἡ Κα Δὶκ γελῶντας εἰρωνικά. Ἀλλὰ τὸ κουδουνὶ ἐχτύπησε.

Τὴν βοήθησα ν' ἀνέβῃ στὸ βαγόνι. Τὸ τραῖνο ἦταν ἕτοιμο νὰ φύγῃ. Ἡ Ἔλένη εὑρίσκετο ἀκόμη στὸ σκαλοπάτι τὴ στιγμὴ ποὺ ἐγὼ συνέχιζα τὴν ὁμιλία μου : — «Θὰ εἶναι, τῆς εἶπα ,ιὰ τὸ νέο μου φίλο, κάποιος ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς Βαρῶνος, θαρῶ... Ἄ ! ναί, ὁ βαρῶνος Φρίεδριχ !

Μόλις ἄκουσε τὸ ὄνομα αὐτὸ ἡ Κα Δὶκ κιτρίνισε σὰν πεθαμένη κι' ἔπεσε στὰ χέρια μου λιποψυχισμένη.

— Τὶ πάθατε ; τὴν ρώτησα.

— Τίποτε .. τίποτε... ἐζαλίσθηκα λίγο. Μιὰ μικρὴ συμφόρησις στὸ κεφάλι, μ' ἀπήντησε τραυλίζοντας σὰν νὰ τὴν θέριζε ὁ τρόμος.

Τὸ πρᾶγμα ἦταν περίεργο γιατὶ τὸ πρόσωπό της ἦταν ἀκόμη κίτρινο — κίτρινο. Ὁπωσδήποτε τῆς παρέσχον τὴς πρῶτες βοήθειες καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ τὴ βοηθοῦσα πάλιν ν' ἀνέβῃ στὸ βαγόνι ἐψιθύρισαν :

— Ὑποθέτω ὅτι στὸ τραπέζι αὐτὸ θὰ ἐγίνατε πολὺ στενοὶ φίλοι μὲ τὸν κ. βαρῶνον...

— Βέβαια, ἀπήντησα.

— Ἄ, ἐφώναξε στηρίζοντας τὸ σῶμα της στὴ πόρτα τοῦ βαγονιοῦ, μήπως τοῦ ἐκάνατε λόγο γιὰ τὴ μικρή μας περιπέτεια ;

— Ὄχι ἀγαπητή μου.

— Εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ἀνακουφισμένη Εἶμαι... λίγο καλὰ τώρα. Ἀφῆστεμε μόνην καὶ θὰ κανονίσω τὸ ζήτημα τῶν Βελέτσκη.

Τὴν ὡδήγησα στὸ βαγόνι τῶν πριγκηπισσῶν Παλίντζην. Ἔξαφνα ὅμως γύρισε καὶ μοῦ εἶπε σιγά :

— Μὴν εἶσθαι διαχυτικὸς πολὺ στὴς σχέσεις σας μὲ τὸν νέον σας φίλον. Ὑποθέτω ὅτι σκοπὸς τῆς φιλοξενίας του εἶναι νὰ συστηθῇ μὲ τὰς πριγκηπίσσας Παλίντζην. Εἶναι φανερὸν ὅτι ἀνήκει στὴ τάξι τῶν ἀστῶν, καὶ θὰ ἔδινε τὸ πᾶν γιὰ νὰ τύχῃ τῆς τιμῆς νὰ φιλήσῃ τὸ χέρι τόσο μεγάλων κυριῶν. Μὴ λησμονῆτε Ἄρθουρ ὅτι δὲν εἶναι τῆς τάξεώς μας. Ἑπομένως πρέπει νὰ ἀλλάξετε διαγωγὴ μαζύ του.

Μ' ἄφησε τότε καὶ μπῆκε στὸ βαγόνι της, ἐνῶ ἐγὼ ἐπήγαινα νὰ συναντήσω τὸν Βαρῶνον Φρίεδριχ, ὁ ὁποῖος μ' ἐδέχθηκεν εὐγενέστατα καὶ μοῦ προσέφερεν ἕνα θαυμάσιο ποῦρο.

Τὸ τραῖνο ξεκίνησε ὕστερ' ἀπὸ δυνατὰ σφυρήγματα τῆς ἀτμομηχανῆς. Ὁ Βαρῶνος ἄρχισε νὰ μελετᾷ τὰ ἔγγραφά του, κατὰ τὰ φαινόμενα, τῆς ἐπίσημες ἀναφορές, ἐγὼ δὲ γιὰ νὰ λησμονήσω τὸ ζήτημα τῶν Βελέτσκη, ἐπῆρο ἕνα βιβλίο.

Ἡ πριγκήπισσες ἐγνώριζαν τοὺς Βελέτσκη. Μὲ εἶδαν μὲ τὴν φαινομενικὴ σύζυγό μου. Ἀλλοίμονό μου !..

(Ἀκολουθεῖ)